

maar Vriend! toen het scheidensuur aankwam, zonk mij het hart in de schoenen. Ik had mij zoo moedig voorgenomen om den jongen met een mannelijke toespraak uit de armen zijner Moeder los te maken, maar ik was even week als zij. Nooit heb ik gloeiender gebeden als toen ik, des nachts in de Boompjes staande, de verlichte stoombooten mij voorbij zag varen, en met oogen vol tranen en gevouwen handen, mijn jongen aan God beval. — Ieder voor zich, mijn Vriend! weet welke banden hem aan de zijnen hechten. . . . De jongens zien er heerelijk uit en exerceeren als oude soldaten. De Baron Boecop, hun kapitein en een allerbeschaafdst man, heeft mij verzekerd dat hij nooit met meer vlugheid en juistheid de militaire evoluties heeft zien uitvoeren dan door deze jongens van zes weken. Zooveel doet de ambitie! Mijn jongen heeft onder anderen de eer van een der beste scherp-schutters van het Corps te zijn; maar wat mijn hart nog meer verheugt is, dat ik hem zonder vrees voor zijne braafheid heb zien vertrekken, en, onder biddend opzien tot God, deswegens onbekommerd ben.

De hemel beschikke dat het tot geen treffen tusschen de muiters en onze legermacht kome, maar heeft zulks immer in het open veld plaats, dan zal het geboefte vermalen worden; want een zedelijke kracht, zooals die bij al onze benden bestaat, zal hen onoverwinnelijk maken. Ik geloof niet dat immer een Rijk dergelijke soldaten aan zijne grenzen heeft gehad. — Spreek mij eens weder een woordje toe, beste vent! want vriendenbrieven zijn mij als balsem en honig. — A propos, ja! ik doe thans niets aan het verzen maken, want daar staat mij het hoofd niet naar, doch mijn vriend Claudius ligt altijd in mijn lessenaar en mijn collectie vertalingen groeit langzaam aan. . . .”

In den brief van 10 Sept. 1831 wordt aan W. H. S. wat medegedeeld uit een verhaal van den strijdenden zoon: „Toen, bij het eerste ernstige gevecht bij Beringen, een van hun corps, de student Beekman, gevallen was, stonden zijn makkers, na hem in een bosch wedergevonden te hebben, met gebroken harten rondom zijn lijk. Vele Friesche schutters drongen en vermengden zich in den kring en hoorden het afscheidsnikken aan. Een hunner brak de treurige stilte